

พระโอรส
อนุตตรธรรมมารดา
สืบบุญญิต

ข้อหนึ่ง

ให้พระบุตรผู้ซึ่งเป็นมา
ครั้งดินฟ้ายังคละเคล้าปะปน
ครั้งนั้นธรรมญาณแก้พันหกร้อยล้าน
เขียนน้องพี่กับแม่อยู่เคียงกาย
สุขาวดีเกษมसानต์สำราญเล่น
ไม่กลัวหนาวไม่กลัวร้อนมีเสรี
มีเวลาเที่ยวชมภิรมย์ทัศน
สุธารสผลทิพย์ท้อล้วนน่ากิน
อนุตรอมแดนศักดิ์สิทธิ์
จนเข้าเกณฑ์ “หนึ่งชวด” เวลาครบ
ปกครองโลกเหมือนแปดร้อยปีกฎ
ธาตุเบาใสกลายเป็นฟ้าลอยโพยม
เข้า “สามกาล” ตะวันเดือนดินฟ้าร่วม
คุณวิเศษเบื้องบนได้บิภัก์จุดทาง
อนุตรภูมิเป็นแดนอันสงบ

พู่กันพาเผยความอันฉงน
ไม่มีคนว่างเปล่าดวงกลมโต
อยู่ร่วมกันพรรษาชั้นฟ้าใส
จะไปไหนไปกับแม่มีห่างกัน
มังกรหยกหงส์เป็นพาหนะศรี
วิสุทธีไม่ประจันเช่น “หยาง” “อิน”
รำคาญจัดเดินหมากตีตเพลงจิม
จะเหาะบินเทือกเหยียบเมฆทิพย์อาภรณ์
แดนสถิตประสารณัสนสรพ์อันสงบ
แม่กำหนดเจ็ดพุทธรูอาสางาน
“สองฉลุ” ดินกำเนิดทุกอย่างพร้อม
ส่วนขุนตมเป็นเขาราทะเลบึง
“อินหยาง” รวมอากาศธาตุเกิดสิ่งสรรพ
ธรรมจัดวางปัจฉิมเนื่องสืบต่อกัน
ชั้นภูมิภพเทวโลกยังเคลื่อนไหว

โลกียะสมมุติเทพมีหญิงชาย
ธรรมคือหลัก หลักคือธรรมพลังสร้าง
ธรรมกำเนิดให้เกิดหนึ่งสองเกิดจุ
ต้นกำเนิดหนึ่งกลายเป็นหลายหมื่นแสน
ความลึกลับวิเศษเหลือเหนือกระบวนการ
เมื่อพร้อมเปรียบมีดินฟ้าสาร
จนใจแม่ซึ่งเป็นเจ้าองค์มารดา
ส่งพุทธบุตรลงมาหลายคราครั้ง
จนใจแม่ให้สุราโลหิตหลอกดื่มกิน
แล้วสร้างสระน้ำใหญ่ให้ลงสระ
พอสร้างมาแล้วเสียหาแม่ไม่เห็นมี
แม่รอดร้ายยินเสียงลูกระงมหา
หากแม่คืนเสียก็อกกัณฑ์แก่ลูกไป
ลูกจงหากิ่งใบไม้คลุมร่าง
พุทธบุตรใจจะขาดสุดกล้ากลืน
แม่ตอบว่า “ยุคสามเกณฑ์โปรดมวลสัตว์”
ลูกหญิงชายร้องไห้เคลงใจอยู่

สิ่งทั้งหลายมีตรงข้ามแตกต่างกัน
บนความว่างแต่สถิตศักดิ์สิทธิ์สูง
สองก็ปรุ่งให้เกิดสามตามเป็นพรวน
จนจบแดนจากไม่มีจนมีถ้วน
แม่เทพไทไม่อาจถ้วนบรรยายความ
แต่ยังขาดหญิงชายในโลกหล้า
จำสละลูกลงมาทั้งหญิงชาย
ไม่ยอมยังอยู่พัฒนาโลกาถิ่น
มอบเมาสั้นลูกพุทธา “เชิงเขาไตร”
ขโมยเสียก็ออกทรงถอดวางหนี
ทั้งเสียก็ออกวางอยู่ดีก็หายไป
ลูกจงอยู่พัฒนาอย่าตามหมาย
จะมีใครยอมอยู่ดูแลแดน
ลูกสนต่างผลาหารธารน้ำดื่ม
เมื่อโห่คืนขึ้นฟ้าแม่อย่าลืม
แม่จะส่งสารมากอบกู้
แม่จึงสู้เขียนคำมั่น “ลัญจกร”

จากนั้นพุทธบุตรก็ท่องไปในแดนโลก

ลูกจากแม่แต่นั้นมาเหลืออาลัย

จนบัดนี้นานนับได้หกหมื่นปี

เกณฑ์กำหนดถึงกาลแล้วธรรมปรกแผ่

แม่กล่าวมาทั้งสิ้นความจริงถ้วน

ยึดสายทองตามทางแม่คืนกลับมา

กล่าวถึงตรงนี้แม่เหลือที่จะอาดูร

เป็นผู้ปกครองสถานบ้านอาศัย

แม่เสียใจลูกที่เยวกรำต้องลำเค็ญ

คิดถึงลูกที่เยวกรำซ้ำใจแม่

พุทธาแท้สามองค์ลงเก็บงาน

หวังลูกล้วนขอรับธรรมโองการฟ้า

มิวมาพาดทกะเลทุกขไม่เกิดกาย

จึงขอพักไว้สักครู่ใหม่จะไฉความ

ข้อสอง

เดือนลูกพุทธาตั้งหน้าฟัง

ถึงคราวสิ้นฟ้าดินชะตากาล

หย่อนสายทองทางสว่างสร้างปัญญา

ศรีอารีย์ครองธรรมจักรวาลรวมศาสนไว้
ลงแพร่ธรรม

พระศรีอารีย์รับบัญชาทเวาช่วย

บนฟากฟ้าแม่ไม่เหลือพุทธญาณ

ใหญ่ดินฟ้าบัญชาแม่ใหญ่กว่านัก

ไม่เคยมีเช่นนี้ครั้งนี้โปรดอำนวย

บนโปรดเทพฯสว่างโปรดฝึกกลางสารุชน

ถ่ายถอดความลับของสวรรค์ชั้นสุดท้าย

ให้ลัญจกรยืนยันครั้งจาก “หลังชัน”

คาถาวิเศษรหัสฟ้าว่าปากเปล่า

ได้ธรรมพลันบัญญัติสวรรค์ชื่อปรากฏ

หนึ่งจุดรู้เข้าได้ธรรมเย็นตายไม่เสียดาย

ธรรมเหนือชั้นหนึ่งก้าวพ้นง่ายและใกล้

ให้ระจิงในยุคนี้มีทุกข์ผลาญ

แม่สงสารมิให้ลูกถูกทำลาย

ธรรมอรรณาทัวโลกรวมหนึ่งสาย

“เทียนหยาน” กายพระภาค “หลังเมี้ยว”

ศาสน์อำนวยเทพฯร่วมเสริมปาฏิหาริย์

ทุกเทวัญโพธิสัตว์อุบัติลง

ทำตามจักรุ่งเจริญคนเป็นม้วย

บุญจรรวยจรุงพบประสบกาล

รวมทุกคนศาสนามุ่งตรงหมาย

กฤษฎาเจตนาจุดเปิดใจเห็นกายทอง

อีกจุดญาณฐานสำคัญแห่งยุคขาว

ขอเร่งเร้าพระเทพฯพรหมลงคุ้มครอง

บัญญัติรทชื่อจิตลบพันเวียนว้าย

นิมิตหมายนี้ล้ำค่าพานิพพาน

ทั้งรูปกายได้อมตะยอดสุจี

มิใช่ลมปากหลักฐานความจริงมี
ตายจะสวดยหนาวแข็งร้อนไม่เห็บ
สำนักธรรมเชษฐวิญญานคลายข้องจิต
ธรรมโองการสามโลกแท้ไม่มีสอง
องค์สืบแปดท่าน “กงจิ่ง” ธิษณัฏฐ์
บัดนี้วิถีธรรมแพร่หลายในแดนดิน
สำแดงองค์ให้สติคนงงงวย
ควรใส่ใจเร่งรุดทำประโยชน์
ธรรมอาศัยคนเป็นสื่อแผ่ไพศาล
สัมพันธต้องทำนองธรรมสร้างคุณไป
จนบัดนี้ “ภาคเหนือ” เบิกธรรมนานมา
อีกธรรมแท้ยังไม่ปรากฏไม่แท้จริง
ดังนั้นแม่ไว้โอวาทสืบบัญญัติ
บำเพ็ญธรรมไม่ละทิ้งโปรดทั่วไป
ต้องตั้งมั่นปณิธานอันสูงสุด
มีแต่ชื่อเข้าร่วมวงไม่เป็นงาน
บ้างทำสุ่มใส่หน้ากากไปวันๆ

รูปกายนี้ยืนยันได้ให้เห็นจริง
ชากให้เห็นทั้งร่างไว้ค้ำกายทิพย์
มิได้บิดเบือนหลอกอ้างแต่อย่างใด
บรรพจารย์ก่อนสืบทอดสายทองจนวันนี้
เป็นวิถีบวชอยู่บ้านบำเพ็ญธรรม
สากลสิ้นสิ่งศักดิ์สิทธิ์จุติช่วย
หรือโปรดช่วยกิจกรรมงานสามโลก
ช่วยฟ้าโปรดช่วยแพร่ธรรมช่วยอาจารย์
คนต้องการพระเบื้องบนบันดาลให้
ทุกอย่างให้เหมาะกาลเทศะควร
แต่จะหาเสาคานใหญ่คนจริงยาก
ไม่ควรพลาดโอกาสนี้อันดีงาม
เพื่อเร่งรัดลูกหญิงชายพร้อมใจหมาย
ยอมน้อมใจพร่ำพูดไปได้แพร่ธรรม
ช่วยตนจงผู้อื่นด้วยเป็นมุ่มมั่น
จะพ้นผ่านกลับสวรรค์ยากเหลือเกิน
ยิ่งนานไปยิ่งตกต่ำลำนึก

บ้างกำหยุคครึ่งกลางบางชะจัก
หวังพุทระบุตรจะรีบตื่นขึ้นเร็วไว
กุศลบุญแรงแผ่ธรรมผลกลืนกลม
ต่อให้ลูกเป็นเทวาพุทธานาเกิด
รับมานะเมื่อฟังแม่เตือนฝากคำ
เป็นผู้นำเจ้าของสำนักการะสูง
หากใครตีมีปัญญาสักหนึ่งคน
โอวาทฝากผู้นำร่วมเจ้าของสถาน
ทำอย่างไรช่วยคนหลงขึ้นฝั่งมา
ใจสมานเหมือนปุยมะขเหมือนสายน้ำ
ยึดหลักธรรมไม่คล้อยผิดผิดตามไป
ตำแหน่งศักดิ์คุณาสองฝั่งสังวร
ยิ่งบินสูงยิ่งตกหนักเป็นหลักแนว
บำเพ็ญตนให้ “เกรงสาม” โบราณว่า
เกรงอริยะท่านสอนสั่งฝากคำไว
อีก “พิจารณา” ความคิดแก้ให้เข้าใจ
ทั้งฟังเสียงให้พิจารณาชัดเจนแท้

ต้องจมปรักตกนรกหมกไม่คืน
มุ่งตรงไปโดยตลอดสำเร็จผล
บิวสร้างสมพินกลับได้ในแดนดิน
ไม่ประเสริฐกุศลจริงยากคืนสวรรค์
จะเสียการสร้างผลมรรคหากเข้าไป
จะจุดจูงเหมือนคนลุ่มหากตนหลง
จะเป็นผลนำเมธิมีศีลทาน
เร่งยืนยันแข็งจริงยิ่งแกร่งกว่า
เร่งศรัทธาให้ชาวโลกเกิดใจจริง
จะสูงต่ำขยายหดกำหนดได้
โลกโกรธหลงรักเป็นกายธรรม
ยอดสิงวรดกลงมาเหมือนวาท
ฉลาดแล้วกลับหลงผิดคิดอย่างไร
เกรงอาญาสวรรค์เกรงท่านผู้ใหญ่
ให้เข้าใจท่องแท้แน่หลัก “สามเกรง”
ดูอะไรพิจารณาดูให้รู้แน่
พิจารณาแน่สีหน้าตนอ่อนโยนดี

พิจารณาสีว่างท่าทีให้บนอบ

ข้อที่แปดเกิดโทษให้ละไว้

พิจารณาให้ระวังความพอใจ

ให้เครื่องครัดพิจารณาตนให้เหมาะสม

ถือ “สำรวจตนสาม” ให้ไต่ถามจิต

กับเพื่อนฝูงไม่ถือสัตย์ต่อผู้ใด

อีก “สี่ไม่” ให้ระวังอย่าพลั้งเผลอ

ไม่ฟังพูดเลวหยาบโหลคำไม่ดี

เชื่อโอวาทเสวยสวรรค์อยู่นานเนิ่น

เขียนคำสอนให้ลูกจำไว้หนึ่งบท

วาทชอบเคารพงานหมั่นถามไต่

พิจารณาภัยโทษละตามทำลาย

ประโยชน์ได้มีควรถ้วนสอบสวน

พิจารณาถ้วนปากกับใจให้ตรงกัน

วันนี้มีความนึกคิดไม่ซื่อโหม

วันนี้เรียนรู้สิ่งใดไม่ทบทวน

ไม่มองเหมือนอนาจารอันบัดสี

ไม่ข้อสี่ไม่ล่วงกายไร้จรรยา

ลุ่มหลงเพลินตามใจตนได้นรก

หยุดสงบสามคุณพักจักเขียนใหม่

ข้อสาม

เดือนลูกรู้แจ้งแห่งญาณตน	รู้เหตุผลสังขมว่างคือไม่
ไม่แต่มีกฎเดียวกันมีโมไซรั	ทุกสิ่งได้เกิดจากธรรมเป็นครรลอง
รูปคือว่างว่างคือรูปใช้รูปว่าง	รำลึกครึ่งโลกเพิ่งสร้างยังคลุกเคล้า
ดวงกลมใหญ่ไร้กลิ่นเสียงไร้รูปเงา	จนถึงคราวธาตุคลายเคลื่อนแยกเวทแนว
ธรรมสูงสุดยับโลกิยภูมิจึงปรากฏ	เริ่มกำหนดมืดสว่าง “อินหยาง” สอง
แยก “สามคุณ” คือฟ้ากลางแผ่นดินรอง	อีกจัดคล้องสี่ฤดูอยู่วนเวียน
กัณฑ์แบ่งดาวธาตูกัณฑ์ห้ามาประกอบ	โคจรรอบดาวทองไม้ไฟดินน้ำ
แยกอากาศธาตุต่างๆรอบห้าวัน	ห้าคุณวัน “อากาศหก” ครบหนึ่งเดือน
“เจ็ดปกครอง” คืออาทิตย์ถึงดวงจันทร์	รวมเจ็ดวันธาตุดาวอังคารเสาร์
สร้าง “ไผ่ยก่าย” อีกหนึ่ง “ปราสาท” รวมเป็นเก้า	ช่วยให้เรารู้หลักฟ้าคำนวณการณ
แยกความกดอากาศหนักจัดหรือคล่อง	เป็นกำน่องมืดสว่างต่าง “อินหยาง”
ร้อนและเย็นหนักบาง เบา หรือเป็นกลาง	ทุกสิ่งอย่างเป็นปัจจัยกำเนิดการ
ความวิเศษอันว่างเปล่าใครเข้าถึง	ธรรมลึกซึ่งญาณสว่างคู่ว่างเปล่า
ไร้ปฏิภาคนินหยางลดเพิ่มหรือหนักเบา	ไร้รูปเงาแต่มีใช้ไร้อย่างคน
ไม่มีสี่ใช้หยุดนิ่งเคลื่อนไหวใช้ร้อนหนาว	แต่รวมเอาพลังสร้างทั้งปวงไว้

ไม่ยินยอมแต่ชอบแทรกสอดกว้างไกล

องค์กำหนดศูนย์รวมใหญ่กระจายญาณ

ไม่อาจหยั่งแก่นรกสืบขุมสุด

ดินฟ้าสรรพสูญสลายไร้ธรรมหนุณ

จำให้ชื่อ “เอกวิสุทธิ” หรือธรรม

ฟ้ามีธรรมฟ้าโปร่งใสดาวเรียงราย

ดินมีธรรมภูเขารารไร่นาสวนฯ

กายมีธรรมชีวิตคงดำรงอยู่

สามศาสนาแม่บิดูชาใช้อื่นไกล

“เต้าพลกัพย์” “พุทธสรีธาตุ” “ปราชญ์เรียกจิต” ญาณสภิตหลักเดียวกันเพียงชื่อต่าง

หลักเดียวกันธรรมเดียวกันแต่โบราณ

รู้หลักเดียวหลักอื่นๆเป็นหมิ่นรู้

หยุดสืบทอดเมื่อสามพุทธาสุนิพพาน

สามพันปีไม่มีใครได้ประจักษ์

วิถีธรรมทางมุ่งตรงไม่เข้าใจ

“หลงขวา” งานชุมนุมอรียะ

สืบวิถีความลับฟ้าสามพุทธโธ

ไม่แปรไปไม่อ้างอวดไม่ต่อรอง

เหนือเก้าชั้นสวรรค์โลกพันนามรูป

ธรรมมีทุกสภาวะระดับภูมิ

ธรรมคำจุนความพอดีมีจังหวะ

ยิ่งพระคุณาคุ่มจักรวาล

โคจรได้ลมฤดูไม่ปั่นป่วน

ทุกอย่างล้วนเกิดแต่หนึ่งซึ่งเป็นธรรม

ใครไม่รู้ตนมีธรรมหลงเวียนว่าย

ถ่ายทอดเพื่อรู้ธรรมในญาณตน

พุทธาก่านถ่ายทอดใจสายเดียวกัน

พาไปสู่หมื่นพระธรรมคัมภีร์ศาสน

ไว้สถาบันศาสนาเป็นแนวทาง

นิกายมากศาสนาเกิดมาใหม่

จนเบื้องบนโปรดทั่วไปในบัดนี้

ฟื้นบรรพจริยธรรมเริ่มกันใหม่

โปรดเวโนยสัตว์ร่วมจันเรื่อธรรม

อนุตตรธรรมวิเศษใครรู้แจ้ง

ใช้กายธาตุเร่งบำเพ็ญธรรมแน่วแน่

ชีวิตเช่นเมล็ดข้าวเปลือกกลางสมุทร

หลงรูปรสลาภลึ้มสิ้นจิตพุทรา

ทะเลกามมีเคยหลับความรักเช่นโช้ตรวน

สว่างวาบดับวูบตั้งหินเหล็กไฟ

หลงจอมปลอมคนงมงายไหนจะแจ้ง

สามหมื่นหกพันวันใครอยู่ร้อยปี

เริ่มชีวิตเด็กเติบโตใหญ่แก่แล้วตาย

เกิดแก่เจ็บตายใครพ้นซึ่งความทุกข์

ไปมาเปล่าไม่ได้เอาเงินติดมือ

จะสูงศักดิ์รวยจนไม่พ้นคดี

จากเกณฑ์ “จาล” จนวันนี้หลายหมื่นปี

ละร่างโขนเข้าร่างนี้ตลอดกาล

ยิ่งเปลี่ยนไปยิ่งงมงายกล่าลึก

รวมพุทราพระบุตรร่วมในดวงญาณ

คนรู้ตื่นสำเร็จได้ขึ้นสวรรค์

ผู้แสวงกราบ “กงจิ้ง” ได้ธรรมแท้

หมื่นเห็นแท้ไม่จริงยังแต่ธรรม

ลายน้ำพุคตามกระแสทุกทิศ

หลงกามาอารมณ์เจ็ดบดบังญาณ

ลากยศอยากเหมือนเชือกอวนคลุมใจกาย

คงบาปไว้สูงร่วงพลันเหมือน “ทับทิม”

เหมือนมดแมลงชีวิตทุกข์เห็นสุข

ไม่คิดทีหรือเมื่อไรได้สุขจริง

น่าเศร้าใจรสาชาติหายในที่สุด

ไม่อาจหยุดชั่วพริบตาชราโรย

ที่สุดคือแหล่งสุสานวิญญาณผี

ต้องใช้หนีคนสัตว์คนเกิดดวงเวียน

ทุกข์ทวิไม่สิ้นสุดวิญญูสงสาร

หมู่บ้าน “จาง” สาวบ้าน “หลี่” เทียวเกิดกาย

มิได้นึกถึงพระแม่องค์สวรรค์

อริยะหรือสามัญญาณเท่ากัน

คนทั่วกันหลงนรกทุกข์ล้นพ้น

สิ่งศักดิ์สิทธิ์สำเร็จได้ไปจากคน

ไม่มีใครเกิดตัวตนพร้อมเป็นเซียน

หวังให้ลูกหญิงชายได้รู้จริงเท็จ

ทางสำเร็จกราบอาจารย์คืนทางตัน

ถึงเพียงนี้ “สามคุณ” เหนื่อยพักเขียนกลอน

ทั้งสามพร้อมกินอ้มหน้าค้อยต่อความ

ข้อสี่

เดือนพุทธบูชาบำเพ็ญให้แจ้งจน
ชีวิตสั้นเหมือนแมลงช่วยยามโงง
สูตรากตรำเที่ยวผืนผกจนจรดคำ
ไม่ก่ปีเกิดแก่เจ็บมรณา
เพื่อผลประโยชน์แย่งชิงกระเสือกกระสน
แก่ที่จริงชีวิตทุกข์ทรมาณ
ต่อให้ลูกสร้างสมบัตินับหมื่นแสน
ต่อให้มีตึกกระฟ้าครองแผ่นดิน
ต่อให้ลูกมีเงินกองเท่าภูเขา
ต่อให้ลูกสรวมเพชรพรรณสวยเพียงไร
ต่อให้ลูกกินอาหารพิสดารเหลือ
ต่อให้ลูกเล่นสำราญสุก่าชาบ
ต่อให้ลูกมีลูกเมียแสนประเสริฐ
อนิจจา “ปฏิภูลห้า” แห่งโลกีย์
โลกโลกีย์เหมือนสถานสำราญเล่น

โลกอ้างว้างทะเลทุกข์คลื่นกาโถม
ใครหรือพันยมบาลท่านเรียกตัว
วันทั้งวันเหมือนวัวควายวิ่งวนป่า
เหมือนน้ำค้างบนยอดหญ้าทุกอ่าไป
รักลูกตนหลงเมียสวยเหมือนหลับฝัน
หลงพิวพันเจ็ดอารมณ์หกอันกา
นางบแดนยังจำวลันกินแค้น
ที่นอนจริงแปดศอกยาวแค่เตียงเดียว
ไม่ยกเอาติดไปด้วยเมื่อตักษัย
มีความหมายปกร้อนหนาวเท่านั้นเอง
กินเลือดเนื้อชีวิตเขาเราใช้บาป
เหมือนฝันลับผ่านหายไปใช้ร้อยปี
ต่างกระเจิดไม่ร่วมทางในเมืองผี
หวังลูกนี้จะไม่มัวหลงมงาย
ปุ๋ยกลายเป็นลูกหลานเกี่ยวกรรมก่อน

หากสำนึกร่วมบำเพ็ญเป็นสังวร
เพียรภพนี้ครอบครวัดีสิริสุข
บุญวิเศษเพิ่งเกิดมีปัจจุบัน
คนบ้ายศยิ่งยศแล้วยังอยากบ้า
เอาแต่โลกเอาแต่หลงไม่ตรึกตรา
รู้ญาณตนเร่งบำเพ็ญมุ่งนิพพาน
ทางฟ้าดินอยู่ที่ใจแยกให้ตก
ความสาหัสในนรกไม่อาจเล่า
หากทำดีชาติหน้าได้สุขชมเชย
กรรมชั่วหนักมิพักให้เทียบแย้งได้
ภูเขามืดกระทะน้ำมันหลายประหัส
ตกแม่น้ำอนิจจังทั้งทุกวัย
ไม่อาจเล่าถึงความทุกข์น่าขนพอง
ความผิดพลาดพลั้งเกินแก้ได้สายเช่นนี้
จงฟังแม่บำเพ็ญธรรมตั้งใจรับ
บรรพชนเก่าชั่วคนโศครวญหา
ตัวเราเองแม้พลาดลงไม่เป็นไร

ร่วมทางจรกลับบ้านเดิมโดยสร้างบุญ
ผลบรรลุดีพบกันบนสวรรค์
หลงหลับฝันนำเสียดายไม่รู้ตัว
คนที่บ้าเงินล้านได้ไม่หายบ้า
ลืมหามากลับมุ่งหาพญายม
นำสงสารคนงมงายได้นรก
โศกกำสรดชั่วคราวจิตคิดพลาดไป
กระเจิงเงาส่องความชั่วทุกอย่างเพย
แต่เสวยสุขเสร็จสิ้นต้องกลับลง
ตนทำไว้โทษอย่างไรพึงได้รับ
ไม่เลื่อยตัดเลือดเนื้อองหมาจ้องกิน
นรกใหญ่สืบแปดขุมเศร้ายสง
อกสะกอนน้ำตาพรากลงอาบกรวง
เกิดอีกที่ไรกายคนยากกลับคืน
แกร่งเช่นกับวัชราศรึกธาตรง
ทุกเวลารอส่วนบุญพันเวียนว้าย
ยังผลให้บรรพชนนรกครวญ

หมกนรกหกหมื่นปีทุกข์มหันต์

หากมีบุญทันโอกาสขึ้นเรือไป

จึงควรรีบฉวยโอกาสนี้ดีกว่า

ให้อโวกถึงเพียงนี้สิ่งพักเขียน

รอกะทั่งเกณฑ์กับหน้าเรือธรรมใหม่

หรือจะได้เกิดเป็นคนได้รับธรรม

ตื่นจากหลงตามแม่มาคืนทิพย์สถาน

หยุดเขียนวาดให้ศึกษาแม่กล่าวมา

ข้อห้า

เดือนบุตรพุกธาน้อมบ่าเพ็ญ

กัปสุดท้ายลงพร้อมสองธรรมคู่ภัย

อันที่จริงองค์มารดาเมตตาคจิต

ลูกไม่คิดคิดครึ่งโบราณมีมีนา

ใจคนตรงใจฟ้าสงบภัยมีหรือ

โลกใบนี้ยิ่งเลวลงสุดประมาณ

ฝึกโง่งโลกเล่าห์เหี้ยมร้ายจุดหลุมพราง

นายไร้ธรรมจ้าไม่ชื้อยากปรับปรุง

ผิวไม่ชื้อเมียไม่สมคุณธรรมเสื่อม

เพื่อนฝูงกันไม่วៃใจมุ่งเชือดขาด

นักวิชาพูดตามหลักมักไม่ทำ

กรรมกรหยาบคร้านงานเห็นแก่ตน

สงฆ์สาวกลืมตริยรัตน์อีกห้าศีล

เรียนผิวเผินสาวกปราชญ์อวดล่องรู้

หาดคราวนี้ไม่มีภัยลงเก็บกวาด

เข้าใจเกณฑ์เจตนาฟ้าเป็นปราชญ์ได้

โลกหญิงชายทุกสิ่งสรรพถูกจัดวาง

โยวิปริตให้ภัยครอบแค้นดินหล้า

“เหยา” “ซุ่น” “อวี” กษัตราสำราญธรรม

ใจไม่ชื้อเล่าห์ร้ายนำภัยมหันต์

จารีตงามอริยะธรรมคนหมางเมิน

สิ้นคุณสัมพันธ์จริยหลักยากกล่าวสุข

พ่อลูกยุ่งขาดเมตตาดำกรง

เอาแต่เรื่องพี่น้องกันถืออาชาติ

คุณธรรมขาดสัมพันธ์เสื่อมยากฟื้นฟู

กสิกรรมชาวนาสวนมุ่งเงินผล

ตบตาคนชื้อโง่งกว่าพ่อค้ากรม

แนวเดิมถึงเต้าสาวกนอกรอยคู่

เห็นๆอยู่มือดได้แม่เศร้าใจ

โลกจะขาดปราชญ์สักคนเป็นแก่นสาร

จึงแปดภยสามลมไปอาวุกลาญ
ส่งพญามารทั้งห้ามาท่อกวน
ถึงเวลาเกณฑ์ฟ้าดินสิ้นกาลตัว
หกหมื่นปีกวาดล้างใหญ่ในบัดนี้
ส่องทิพย์เนตรน้ำตาเลือดแม่รินไหล
ทุกมุมโลกมรสุมมารทำลายพิศ
ท่วมนันดารโรคระบาดอีกนานา
ภยดังกล่าวแม้ทุกข์ใหญ่ไม่ประหลาด
เจ็ดเจ็ดสี่สิบเก้าสิ้นตะวันเดือนปรกมืด
มืดสนิทน่าพรันพริ้งอิมคริมทั่ว
ลมมหันต์ล้างโลกหล้ากวาดจักรวาล
ต่อให้ลูกร่างกายแกร่งเป็นเหล็กไหล
แม่ภยนี้แม่กำหนดให้เป็นไป
มือดใจหินหยกร่วมทำลายพร้อม
เหมือนพันทางไม่พันได้ ไม่มีเหลือ
ด้วยนึกถึงลูกผืนผกระหกหัน
เกรงภยผลาญทำลายล้างเหล่าพระบุตร

ทั่วโลกกว้างเก้าเก้าแปดสิบเอ็ดภย
เป็นระบอบกลวิธีเก็บคนชั่ว
อีกคนชั่วสั่งสมกรรมผูกจองเวร
แยกเลวดีหินหรือหยกกำหนดได้
หมอกชั่วร้ายภยคละคลุ้งกลบเงา
โจรภยจิตสงครามเกิดทุกหย่อมหญ้า
พิชิตภยญาทั่วโลกตายไม่งอกงาม
สุดขยาดน้ำไฟลมกวาดล้างโลก
ประตูรกเปิดปล่อยผีทวงหนี้คน
หนี้กรรมชั่วเงินชีวิตถูกทวงถาม
ชำระล้างทั้งสามโลกเปลี่ยนแกนกลาง
มิพันภยแม่อุบัตริอดไปได้
รู้หรือไม่แม่ร้องไห้ทุกคืนวัน
หย่อนสายทองญาณส่องเรื่องเกี่ยวกูลเกื้อ
ทางหนึ่งเอื้อ “เอกายนมรรค” รับขอธรรม
เพียรส่งสาส์นเตือนลูกหนาพุทธาลูก
จึงสู้อุตสาห์จิตเจียนเพียรส่งมา

ลูกแม่เอ๋ยกตัญญูผู้เป็นปราชญ์

จงอย่าพลาดรีบขึ้นฝั่งบำเพ็ญหมาย

ได้วิถีธรรมแล้วอย่าลังเลใจ

ปัญญาให้คมเหมือนดาบตัดนิเวศน์

หากยังหลงไหนจะรู้โลกสมมุติ

มองทุกจุดในโลกนี้น่าเศร้าไหม

ต่อให้ลูกสามารถสร้างแผนการใด

ถึงคราวไซ้ไม่อาจพ้นวิบัติกาล

สืบส่วนคนตายเสียเจ็ดสามส่วนทุกซ์

กองกระดูกเท่าภูเขาเลือดล้นหลาม

หากยังมีวโลกหลงอยู่ผิดหลักธรรม

เก้าเก้าภัยกระหน่ำญาณหมกโลกกันตร์

อยากได้พ้นภัยให้เร่งสร้างกุศล

แม่จะดลเทพฯคุ้มเจ้าสูงสนาน

ใครรู้ตื่นติดตามแม่กลับนิพพาน

ใครดี้อริ้นภัยกวาดส่งนรกคุม

ลูกทั้งหลายจงพร้อมกันมาราบสัง

ทุกพระองค์แม่นำมาจะคืนกลับ

ถึงเพียงนี้หยุดเขียนไว้วันช่วงพัก

ต่อไปจักไว้คำสอนดังหยกทอง

ข้อหก

เตือนพระบุตรเร่งเกาะระฆังทอง
ห้วงลูกหลงผิดไม่เชื่อแม่โน้มนำ
คนซาชินคนดื้อด้านตัดไต้ยาก
ลำบากแสนเพื่อยุคสามการเก็บบงาน
ใช้วิธีหมิ่นพันอย่างไม่เห็นผล
อนุตตรแม่โศกาสะอันดัง
ร้อนใจเปล่าหรือช่างเถอะอย่าโปรดเลย
จึงโลหิตเขียนบัญญัติสืบจ้อไว้
กุศลในโลกแม้นกตัญญู
หวังลูกแม่อย่าผิดกตัญญูตา
กตัญญูใยให้แม่พูดซ้ำสาม
จากวันนี้เร่งบำเพ็ญตัวอย่างแท้
ในโลกกว้างล้วนน้องพี่รับชูช่วย
ปลุกใจเขาเราบรรลุเขาได้ตาม
ใครแจ้งก่อนสอนคนหลังสู่ทางแจ้ง

คิดถึงลูกแม่อนาทรตั้งไฟไหม
หนังสือแม่ลูกจับโยนไม่ใส่ใจ
ยอมลำบากแม่สู้จากภัพย์สถาน
บัญชาการทุกเทพไท้ให้ลงมา
โลหิตปนเขียนจดหมายมาหลายครั้ง
คิดดูบ้างน้ำตาแม่ตั้งฝนพรู
แต่ลูกเอ๋ยถึงไม่ลงน้ำตาไหล
เตือนเร็วไวบุตรพุกธาพันกักกัน
ใครไม่รู้ใช้นักรรรมบำเพ็ญกล้า
แม่สั่งมาจงทำตามอย่างเมธี
ควรช่วยงานควรเข้าใจพระทัยแม่
คิดถึงแม่คิดแผ่เพื่อพี่น้องกัน
ฝึกตนด้วยกายใจตรงจึงสอนเขา
หลักธรรมให้เสริมเขามุ่งเช่นกับเรา
คนอยู่หน้ากุ่มเทแรงช่วยคนหลัง

จะดูเขาต้องดูขึ้นถูกเส้นทาง

ช่วยหนึ่งสำเร็จหนึ่งพึงใจแม่

กาลบัดนี้คับขันยิ่งเหลือประมาณ

รุดเดินหน้าเร่งปลูกไถได้ผลใหญ่

วิถีธรรมบำเพ็ญได้ทั้งมีจน

จนช่วยแรงรอยช่วยเงินร่วมงานธรรม

ชาติหน้าเรื่องปัญญาดีชาตินี้อุดม

มีพลังเลหนาวเหนืบบามำเพ็ญยาก

ใครมีแรงช่วยวังเต็นแพร่สำเนียง

คุณพระองค์ไม่จำกัดโอบอุ้มทั่ว

ใช้ผู้นำมีสิ่งใดเป็นแยบยล

กินอยู่อ้างอาศัยพระฟ้าจะผ่า

อริยะพุทธราก่อนก่อนออมอด

วิถีแก้ยืนยันแม่ใช้เขียนหลอก

คำสาบานลูกให้ไว้แม่แบกคอน

ถึงเพียงนี้ลูกยังหลงฟังใส่ไคล้

อุดมได้วิมุตตสุขชาติหน้ามี

ช่วยทุกอย่างถึงที่สุดเป็นชัชชาญ

อย่าได้แต่ช่วยขึ้นฝั่งแล้วตัดหาง

เร่งเสริมสร้างเปิดปลูกธรรมสร้างบุญทาน

ก้าวเข้าไปปลูกลงช้าไม่ตกผล

เพียงทุกคนมันเพียรจริงทั้งหญิงชาย

วิทยาทานอีกกริพย์ด้วยรอยมรรคผล

เร่งมรรคผลแพร่อรธกาย่ารีรอ

ใช้ปากกาช่วยฟ้าได้ช่วยแพร่เขียน

อย่าได้เกี่ยงช่วยแรง เงิน ทุกเมื่อควร

ธรรมไม่มีหวังตอบแทนต่อลาภผล

ทุกทุกคนมุ่งเสร็จสมปณิธาน

ยอมฟันฝ่าทุกแห่งไปเพื่อชาวโลก

ช่วยชาวโลกตามบัญชาพระมารดร

หากแม่บอกวิถีธรรมคำเท็จสอน

โยแม่ยอมกล่าวเป็นกรรมซ้ำลูกตัว

มรรคผลได้ همینแปดร้อยสร้างกาลนี้

รับกระวีกระวาดจิตคิดมุ่งไป

แม่ต้องตายก็ยินดีบ้ำเพ็ญมัน
หรือจะเบิกคุณอนันต์แพร่ธรรมไป
จะบัญชาพุทธาช่วยสำเร็จล่วง
โอกาสดีกล้าเดินหน้าแผ้วถาง
วิถีธรรมแอบเฟ้นหาปราชญ์เมธี
หากเพียรเพื่อเป็นเทพพรหมได้ติดรอบ
เดินช้าสายแม่ร้องไห้ก็ป่วยการ
กำหนดการณ์เกณฑ์กับนี้ที่ผันมา
หวังพุทธบุตรทั้งหลายได้นี้กรู
พักสักครู่สงบใจเวลาเลย

หรือจะสร้างสำนักธรรมบุญยิ่งใหญ่
หากทำได้ตามคำแม่แพร่ธรรมจริง
กาลนี้ช่วงธรรมอยู่ครั้งมีดสว่าง
ทำทุกอย่างเหมาะกาละรอบคอบคว
ใครรู้ที่ฟ้าเปิดกาลคัดเลือกสอบ
สามพันหกสี่หมื่นแปดอันดับเรา
กลับนิพพานกับแม่เกิดเมื่อรู้ฟ้า
สิ้นชีวาไม่รู้กาลพานพบภัย
อึกถึงคู่การบ้ำเพ็ญเร่งแพร่ธรรม
แม่จะเอ๋ยเขียนโอวาทให้ต่อไป

ข้อเจ็ด

เดือนบุตรพุกธำน้ำตานอง
บนวิหารแม่ครวญคร่ำทุกเวลา
ลูกไม่ตื่นเกี่ยวอะไรกับแม่ด้วย
ฟังแม่รับต้นบำเพ็ญชีพหมายมาด
หนึ่งจุดนี้แม่ชีวิตทดแทนยาก
แม่มิได้อาจารย์จุดทำอย่างไร
บารมีปรกปุ่ – หลานอาจารย์ให้
บุตรธรรมาหากฝาฝืนไม่สังวร
ยึดทางธรรมคำอาจารย์นับเป็นปราชญ์
ดีที่สุดมนุษย์สัมพันธ์ร่วมแอบอิง
ชายยึดคุณสัมพันธ์ห้าคุณธรรมแปด
หัดสัจย์ชื่อเมตตาทจริยเร่งไ้มนำ
อย่าตำหนิคนนั้นโง่นี้ฉลาด
เป็นผู้นำต้องใจกว้างไม่อึดอัด
ชายชาติรัฐปรับตัวรู้อดทน

ห้วงลูกพองหลงโลกีย์นานนักหนา
สายน้ำตาทัดกร่อนใจให้แหลกลาญ
เกรงลูกมัวยมอดไปกับภัยพิบัติ
เป็นปราชญ์จงรู้ใจแม่คุณ – อาจารย์
พระคุณมากกว่าเจ้าทะเลจดจำไว้
พันเวียนว่าพันทุกเชิงพันเภทภัย
จึงควรได้แทนพระคุณอาจารย์สอน
ทั้งปุ่ยาร่วมทุกข์ร้อนฟ้าลงกัณฑ์
รู้หมอบกราบรู้ถ่อมตนอ่อนโยนยิ้ม
เที่ยงตรงจริงจริยารักษารธรรม
หญิงจำแนกสี่คุณธรรมยึดถือสาม
ต่อญาติธรรมคือพี่น้องท้องมารดา
ดีจนยากหรือท้าวดำใช้ธรรมวัด
ช่วยแนะจัดชนรุ่นหลังเบิกงานธรรม
ไม่นึกบ่นฝ่าลมหนาวเวลาละหาร

หวั่นในคุณชอบรู้ผิดแก้สันดาน

คนรุ่นหลังน้อมเคารพอาวุโส

วาระนี้คับขันต่างพยายาม

ปุณฺชนใครพันผิดผิดรู้แก้

ผิดเรื่อยไปผิดเลยแล้วไม่คิดกลับ

สร้างบุญก่อนสร้างบาปตามบุญถูกลบ

ล้างความผิดสร้างกรรมดีกุศลใหม่

ใครบุญมากทำบาปน้อยฟ้าจาริก

บัญญัติฟ้าคำนวณไว้ให้เป็นทูน

แต่โบราณบำเพ็ญธรรมมิใช่่ง่าย

แม่เมตตากรุณาช่วยทั่วไป

วาระนี้วิถีธรรมบำเพ็ญง่าย

แม่หกหันไปเหนือใต้ทนลำบาก

แม่ตากลมทนหนาวร้อนตะรอนเร่

แม่ถูกหลู่ถูกใส่ไคล้รังเกียจกาย

หากรู้ทนคำกล่าวหาสู่กลิ่นกลิ่น

ถึงถ่มตัวบำเพ็ญเจียมไม่คึกคัก

รู้ประมาณจึงได้ชื่อชื่อคนธรรม

อาวุโสเสริมรุ่นหลังน้ำใจกว้าง

มิเสียคำอันมีค่าแม้ว่าวอน

ผิดไม่แก้รู้แก้ไขไม่ยอมรับ

เลยลาห่างห่างนิพพานไม่กลับคืน

บุญเกินลบบาปเลยทำประมาณได้

จาริกไว้บุญเป็นบุญไม่ติดถอน

บาปเป็นปีกบุญเพียงเศษตกภัยขุม

ก่อนทำบุญเร่งล้างบาปเป็นหลักคน

มิเปรียบได้ปัจจุบันท่านจัดใหม่

กฎเกณฑ์ได้ลดน้อยลงถึงภัยมาร

วิบากภัยทุกข์อาเพศไม่ใหญ่หนัก

เกี่ยวนำชักพุทธบุตรแม่ให้บัว

บุญคะเนทดแทนทุกข์บันลือฉาย

ถึงคราวได้รู้ดีโง่ฉลาดเลว

ยุติธรรมพระฯไม่ลืมให้ประจักษ์

ใจฟุ่มฟักดอกพุทธาได้แบ่งบาน

มารจะสอบด้วยวิบากหรือราบเรียบ
คนชั่วร้ายแม้เห็นยังอยู่สบาย
แต่โบราณเพียรธรรมใหญ่มีภัยมาร
มิใช่ว่าถูกใส่ไคล้เพราะบาปหนัก
วาสนาน้อยด้อยผลบุญใจไม่แน่น
ลูกอย่าว่าคนเพียรธรรมโง่ดึกดาน
ลูกไม่คิดศาสดาสามนำศาสน์ก่อ
ล่วงสามพันปีสวรรค์โลกยังเกิดทุน
สมัยนั้นเพียงชดเชยพระเกียรติ
สามพันหกวัดยุคขาวสภิตไว้
ปราชญ์อริยะคือรุดหน้าไม่หยุดยั้ง
ทำตามได้ผลแม้ไม่จะตกจบ
ความ

ไม่สอบเทียบไม่สำเร็จเป็นหลักหมาย
กำหนดไว้กาลนี้จะกวาดเตียน
ธรรมโอฬารเพียรคุณสั่งจ้ทำลายหนัก
ขาดฐานหลักบัวพันใบกุนได้ฤา
ได้ธรรมแท้กลับถดถอยห่างสวรรค์
ทำจริงจึงมรรคผลใหญ่ไว้ชื่อคง
ทุกขไม่ก่อได้วิมุตไม่เสื่อมสูญ
มรรคอยู่สูงชื่ออยู่โลกเกียรติกำจาย
ไม่อาจเทียบโปรดสามโลกครั้งนี้ได้
รับกราบไหว้อีกสี่หมื่นแปดเหล่าอุธรรม
เสริมคนหลังส่งคนหน้าปลุกกุศล
“คุณสาม” คนนิ่งพิทก่อนสักครู่แม่ต่อ

ข้อแปด

เดือนเหล่าบุตรพุกธาแม่ชาชิน	ฝ้ากวิลลูกไม้ตื่นโลกวิสัย
เห็นสุขปลอมรับทุกข์แก้ทุกวันไป	เสียไม่เกี่ยวไม่ว่างบำเพ็ญธรรม
คนส่วนใหญ่ลืมหลัทธิธรรมโลงโลกทัศน์	บ้างหยาดมารทดสอบใจไม่มั่น
อันธรรมแท้มีสอนแม่หลักมานาน	ใครสอบผ่านจิตเหล็กไหลหยกไร้รอย
หยกไม่แกะไม้ได้รูปพุดถูกต้อง	เพายังร้อนทองคำแท้อย่างสุกเหลือง
ต้นไม้ใหญ่ตัดกิ่งก้านเป็นเสาเรือน	ตอกเข็มเจื่องสร้างตึกสูงฐานมั่นคง
เปรียบทุกอย่างไม่ต่างเช่นกับคนเรา	ปัญญาชาวเกิดได้เพราะถูกจัดฝน
ลูกกตัญญูปรากฏในบ้านยากจน	ชาติเกิดคนเก่งภักดีเมื่อมีภัย
กลางลมแรงรู้หญ้าแกร่งไม่แสร้งว่า	ไม่ตรวจตราเทียบเท็จจริงไม่เห็นมั่น
เหล่าเพียรธรรมมิใช่คนเดียวเท่านั้น	งอนี้วกันนับไม่ถ้วนล้วนสอบกรำ
ยังจำครั้ง “เจียงไ่ก่ง” นายแปงหมี่	โชคไม่ดีมารสอบกรำหลายทุกเจิญ
“เหวินอ๋อง” ถูก “โจ้ว” จังอ้ว เจ็ดปีเต็ม	ทรงเล็งเห็นวิบากกรรมตามทำนอง
ยังอีกท่านครูจงจื้อภัยใหญ่ล้น	ผ่าน “อู่” “ซ่ง” ถูกล้อมกรอบลบรอยเท้า
ตัดเงาไม้ที่ “ไซ” “เฉิน” เจ็ดวันถูกอดเกือบตาย	คนทั้งหลายเห็นจอมปราชญ์เป็นبابอ
“ชีวฉางซุน” บำเพ็ญธรรมยิ่งลำบาก	อดตายอยากเจ็ดแปดครั้งยังใจมั่น

“เมื่อยชั้” เธอบำเพ็ญธรรมถูกคบนั้น
บำเพ็ญธรรมปัจจุบันเทียบการก่อน
คนถูกสอบมักเป็นหลักเกณฑ์สำคัญ
ได้มรรคผลบรรลุจากบันไดนี้
แม่วางแผนสุดแยบยลสุดลึกซึ้ง
บำเพ็ญธรรมแม้ไม่มีมารทดสอบ
ไม่สอบชั่วโมงฉลาดเลวดีกัน
อย่างไรแต่มรรคผลฟ้าผ่านการสอบ
แม่ห่วงลูกไม่เข้าใจต่างถอยหนี
หลายครั้งแล้วแม่ส่งสาส์นตรงมาให้
กำชับแล้วกำชับอีกตื่นสักคน
เรียกลูกเอ๋ยเร่งรู้ญาณใจพุทธะ
มันกุศลทำตลอดตั้งใจปอง
โบราณมาบำเพ็ญธรรมออกป่าเขา
จนจบแดนคันครุจริงไม่ได้มา
หมิ่นเคี้ยวกรำพันวิบากยากจะกล่าว
พิสุจน์แล้วหลักธรรมแท้มีใช่หลอก

“ซุนปู่เอ้อ” ลวงน้ำมันให้หน้าลาย
มารลดหย่อนให้สบายไม่บีบคั้น
กรำกับมารพุทธรญาณได้เรื่องรอง
เข้าใจดีตีให้แตกบรรลุถึง
ฉากหน้าตริ้งบดบังไว้ภายในวาว
หญิงชายชอบหล้ายาต่างคืนสวรรค์
ใครยกฐานบัวให้ใครนั่งก่อนใคร
ชิงเข้ารอบราชกาลนานสิบปี
มิรู้ที่แม่ร้องไห้สายเลือดพรู
ครั้งหนึ่งไปอีกครั้งสองไม่เห็นผล
ใจไม่สนโอวาทหมกนรกคลุม
พินมารจะสอบหมิ่นครั้งใจยังเผ่ง
ศรัทธาส่องมารหลักถอยไม่รังควาน
เม็ยลูกเต้าสมบัติถึงเกี่ยวข้องหา
รองกำหนดาพันหลักสักไม่พบครู
ศรัทธาเจ้าครูวิสุทธิ์จุดถ่ายทอด
เข้าถ้าปลอดเริ่มบำเพ็ญให้เห็นญาณ

สามพันทวนแปดร้อยกุศลเต็มผลมรรค

เพียงประจักษ์ชั้นรูปพรหมเสวยผล

มาบัดนี้วิถีธรรมง่ายเหลือทน

ให้ผู้คนรับถ่ายทอดค่อยบำเพ็ญ

อันที่จริงความลับนี้ใช้การควรมิแพร่พราย

แม่โปรดให้คนอยู่บ้านเพียรธรรมจริง

ตื่นเกิดลูกโอรานี้มีเลือดแม่

มิใช่แต่คำชาวโลกเป็นเชิงสอน

เพื่อลูกๆเลือดใจแม่ไหลกร้าวรอน

จำคำสอนแพร่ธรรมเกิดบุตรพุกธา

ถึงตรงนี้หยุดเสียที “สามคุณ” พัก

เดี๋ยวแม่จักประกับฐานเขียนพานทราย

ข้อแก้

เดือนบุตรเหล่าพุทธาน้ำตาตก	ใจตะหนักหวั่นพวาพุทธานแม่
หนทางธรรมนับพันสายใช้ทางแก้	ไม่ยึดแน่นสายทองแก้ยากกลับคืน
กาลนี้ศาสน์นอกกลุ่มต่างเฟื่องฟู	เกรงแต่เรื่องบุตรพุทธานจะพาหลง
ทุกกลุ่มทางศาสนาแม่ให้ลง	สื่อความส่งก่อนจดหมายให้รู้ทาง
กาลไม่ถึงแม่ไม่ให้อกธรรมมรรค	ด้วยประจักษ์ลูกหลงไหลนานนักหนา
จึงกระจายลัทธิศาสนาให้บูชา	โบสถ์ศาลาผูกมัดใจให้ทำบุญ
วิถีธรรมเก็บงานท้ายโปรดไปทั่ว	ทุกครอบครัวรับธรรมจริงคือสวรรค์
ไม้ถึงคราวแม่ไม่เผยความวิมาน	เพราะเก็บงานทุกศาสนามารวมกัน
แม่ให้ธรรมโปรดโลกกว้างชื่อ “เอกธรรมมรรค”	สามโลกพริกพร้อมโปรดขึ้นบันไดเมฆ
คำของแม่ล้วนเป็นจริงมิใช่เท็จ	พิสูจน์เหตุผลหลักฐานยืนยันจริง
ศาสน์ทั้งสามคืบหลักหนึ่งคืบไปไหน	ก็อย่างไรหมื่นจากหนึ่งหนึ่งจากไหน
จะบำเพ็ญต้องรู้แจ้งทางเป็นไป	ไม่เข้าใจทางจริงยากจะกลับคืน
ถ่ายทอดความลับชั้นสูงด้วยธรรมเก็บงาน	แต่บรรพกาลประหลาดเพิ่งเห็นยุคสาม
แม่ไม่เชื่อหลักฐานหนึ่งพร้อมพิจารณา	ศูนย์พระธรรมสามศาสนามาชี้ดู
เอกวิสุทธินุตตรธรรมนำเป็นเอก	พุทธตำปราชญ์จุดเดียวกันคือรวมศูนย์

เห็นกายแท้ดวงธรรมแม่พุทธกล่าวจูง	ปราชญ์ผดุงคุณธรรมเป็นหลักแกน
ฝึกจิตญาณคั่นดวงธรรมหลักของเต้า	ล้วนรวมเอาญาณวิเศษเหนือกายร่าง
เพียรคุณธรรมสงบใสหลักไม่ต่าง	ปราชญ์ฝึกกว้างรู้หลักฟ้ากำหนดใจ
พุทธให้ปลงกายสังขารรวมสมาธิ	เป็นคำริสูนิพานด้วยญาณนิ่ง
น้อมตริยรัตนอีกศีลห้าเป็นอ้างอิง	เต้ารวมสิ่งกายธรรมสามห้าลมปราณ
ปราชญ์จรรยาปกครองสามคุณปฏิบัติห้า	สามศาสนาหลักเดียวกันในวันนี้
หนึ่งพุทธ์ปานาฯปราชญ์เมตตาให้ปราณี	เต้าคั่นที่พลังธาตุไม่ในจิตตน
สองพุทธ์อกินนนาฯปราชญ์จงรักอีกสัตย์ชื่อ	เต้าฝึกปรือพลังธาตุทองรวมไว้
สามพุทธ์ละกามาฯปราชญ์จรรยาสำรวมใจ	เต้าธาตุไฟหล่อหลอมพลังให้คุณญาณ
สี่พุทธ์สุรามฯปราชญ์คงปัญญารู้ถูกผิด	เต้าให้สภิตธาตุน้ำใสคุณกายกล้า
ห้าพุทธ์ไม่มุสาฯปราชญ์ยึดถือสัตย์วาจา	เต้ารวมพลธาตุดินคั่นพื้นญาณเต็ม
รวมจุดพลังธาตุทั้งห้าเต้าว่าไว้	พุทธ์คุมใจมุ่งกำหนดด้วยศีลห้า
ปราชญ์ถึงพร้อมคุณปฏิบัติหลักเบญจา	สามศาสนาแม้ต่างหลักใช้ทางตรง
ครั้ง “ฟูซี” หนึ่งจิตเผยพยากรณ์สังข์	ปฐมอุบัติวิถีสรรพฐานวันนี้
ยุคโลกเขียวบัญชา “พระทีปังกร” ลงโลกีย์	แอบเลือกคนดีสองร้อยล้านคั่นเบื้องบน
ยุคโลกแดงบัญชาพระศากยะพุทธ	อุบัติรุดนำโพธิญาณอีกสองร้อยล้าน
ทั้งสองยุคสี่ร้อยล้านพุทธญาณ	คงรमानในโลกอีกเก้าพันสองร้อยล้านดวง

ยุคขวานือริยมตไตรยทรงนำธรรม พระ “เทียนหยาน” ดำเนินงานโปรดโลกกว้าง
แม่ไม่เหลือเทพพรหมไว้บนวิมาน อุบัติก่านล้วนเกิดกายให้ช่วยงาน
ถึงฟ้าดินกว้างใหญ่ธรรมใหญ่กว่า ื่องการฟ้าบัญชาแม่ศักดิ์สิทธิ์ลง
แม่ทำตามโอวาทแม่อย่างจริงจัง แม่จะสั่งเทพปกคุ้มลูกปลอดภัย
กำหนดกาลเบื้องต่อไปใหญ่หลวงนัก เทณฑ์ฟ้าจักปรากฏชัดในไม่ช้า
พันนิกายศาสน์ทั้งหลายแผ่พลาฯ ใช้มนตราเรียกฝนลมคึกคะนอง
ไสยศาสตร์มีอำนาจกรีดดินฟ้า ย้ายภูผายกทะเลเก้าอี้เหาะ
เหยียบหมอกเมฆกายธาตุแผ่หางตัวล่อ เวกมารก่อปรากฏการณ์ไม่จบความ
ถึงคราวนั้นพุทธบุตรแม่จงจำ หลงเชื่อตามสันแสงญาณน่าสงสาร
นั่นคือเกณฑ์ยุคสาม ฟ้ากำหนดการ เป็นแผนอันแยบยลแท้แม่เจตนา
อำนาจใหญ่ให้เป็นไปแม่ควบคุม จนประจวบเวลาเหมาะแม่สั่งพัก
ต่อไปดูหมื่นเทพพรหมครึกครื้นหนัก อ้วนมั่งกักพร้อมคนบ้าสำแดงองค์
ถือธงเหลืองประกาศิตโบกเหนือฟ้า ทุกทเวาให้ถอยกลับคืนตำแหน่ง
สันเสียงสั่งเวกมนต์เสื่อมเทพฯ ไม่ช่วยแรง คนสำแดงมือเปล่าเปล่าสิ้นฤทธิ์
ถึงกาลนั้นทุกนิกายศาสน์กราบพระศรีฯ โอกาสจึงปรกแผ่คลุมสามโลก
คนรวกกลับไหว้คนจนมือประหกร คุณธรรมปรกโลกสันติทุกเวตคาม
พุทธบุตรปัญญาใส่มือทำ ถึงกลางน้ำปะเรือรั้วจะสายเกิน

ถึงเพียงนี้ “สามคุณ” เหลือ พักเขียนไว้ สงบใจนั่งรอแม่อีกต่อความ

ข้อสิบ

เดือนพระบุตรจดหมายนี้ที่ถ้วนความ
เรื่องเก็บงานธรรมยิ่งใหญ่ไม่ล้อเล่น
ตริยภูมิสูงหลักหนึ่งสอนพุทธบุตรเป็น
ทั่วโลกเห็นดอกบัวทองรองปฐพี
ธรรมยิ่งใหญ่สามระดับอนุตตรยิ่ง
เป็นความจริงนอกเหนือฟ้ายังมีฟ้า
อนุตตรเทวโลกโลกียะเรื่อยลงมา
อนุตตรฟ้าแดนศักดิ์สิทธิ์วิมุตภูมิ
เทวโลกแดนเทพพรหมเวียนธรรมจักร
โลกียะเทพสมมุติพืชสัตว์สรรพ
สามระดับจำแนกรู้ระยะปราชญ์คนสามัญ
บำเพ็ญธรรมกายธรรมสูงวิเศษจริง
ฝึกกลมปรารถนาเวียนธรรมจักรระดับกลาง
ระดับสามยี่ดรูปลักษณ์ยากกล่าวงาน
กรรมพิธีประโคมท่องมนีพพาน
บัดนี้กาลผันเวียนวายให้หลักธรรม
ได้ยिनธรรมบำเพ็ญได้ตามใจหมาย
มีหนุ่มวัยสิบแปดหนึ่งนั่งกลางโลก
สัมปนาทสะเทือนขวัญทั่วกันหมด
ทุกเมืองครบจบแดนถ้วนรับธรรมา
หมื่นพันพระฯ ชุมนุมพร้อมณ แดนกลาง
ทุกคนต่างใช้หนีจบยุคขาวตั้ง
สิ้นคนชั่วเหลือคนดีอยู่ร่วมกัน
โลกโลกียะจะกลายเป็นแดนนิพพาน
โลกเปลี่ยนผันทะเลทุกข์เป็นดอกบัว
ทางกุศลเกิดอยู่ไม่ช้าทำลาย
สี่สิบปีอรหันต์มุนีสุขสูงเหลือหลาย
ทะเลเรียบร่วมยินดีโลกสันติสุข
มงคลอายุก็เลนหงส์กลับมีมา
ต่างไม่ทุกข์ไม่แย่งชิงเคารพรัก

ลมฝนเหมาะฤดูสมสมัย “เหยา” กษัตริย์

พระศรีฯ ประทับทิพย์อาสน์ประกาศตั้ง

พระเทียนหยานนำญาณเต็มเข้าฝ้ากราบบังคม

กุศลใหญ่ใครได้สร้างต่างยินดี

คนนั้นที่สร้างบุญใหญ่ที่หนึ่งตรา

คนโน้นสละตนช่วยงานธรรมสูงศักดิ์ศรี

คนนั้นที่ศรัทธายังผลไม่น้อย

พุทธบุตรมีผลบุญต่างสำราญ

เสวยสุขไม่ทุกข์ร้อนอุดมผล

ถอดกายเนื้อได้กายทิพย์เป็นเทวัญ

ปักปิ่นทองรองเก้าเมขทิพย์มาลา

เรียกลูกเอ๋ยจนวันนี้จึงกลับคืน

ไม่ให้เกิดเป็นปุถุชนทนกรำทุกข์

ปีติสุขยินดีล้นพันประมาณ

ใช้อำนาจพรหมวิเศษแปลงโลกเพศ

ตกว่าไปไม่จมน้ำชีพยับยั้ง

ไม่กลัวลมไม่กลัวฝนร้อนหรือหนาว

ปณิธานวัตรโปรดแก้ทุกข์เสร็จสมบูรณ์

พุทธญาณพ้นทะเลทุกข์ขึ้นฝั่งพร้อม

ได้ปลดปล่อยให้แม่ได้คลายห่วงใย

คนนั้นที่เริ่มบุกเบิกผลนำหน้า

นั้นธรรมวิद्याกริพย์เป็นทานยอดฐานบัว

คนนั้นที่สร้างสำนักธรรมชั้นเทพฯ พรหม

ถึงกาลค่อยแบ่งระดับมรรคเก้าสาม

ยังอยู่บ้านก็ศักดิ์สิทธิ์ทั้งกายใจ

พุทธบุตรละกายตนคืนสวรรค์

อาการพรรณชาวฟ้าสรวมทองประกาย

ฐานบัวพากราบพระองค์ฯแม่จูงขึ้น

ต่อวันอื่นไม่ให้เจ้าลำบากไป

จะให้ลูกกินลูกท้อทิพย์น้ำทิพย์หวาน

ให้บันดาลอภิหาริย์ทั่วฟ้าดิน

กายวิเศษตะวันเดือนฉายรูปโปร่ง

ไม่ติดจมน้ำอันหย่างควบฟ้าดินคุ่ม

ผ่านออกเข้าหันทองได้ไม่ยังหยุด

ท่องสามพันมิติโลกโดยไร้รูป
บรรคผลใครระดับไหนสมสง่า
งาน “หลงขวา” ประชุมเทพฯ ทุกระดับ
ได้แต่ปล้ำ ไม่อาจพูดบรรยายถูก
งานเลี้ยงทิพย์บุตรพุทธาต่างปราโมทย์
เสียงปรบมือยินดีก้องสุธาวาส
มิเสียแรงลูกยื่นหยัดสู้เกิดทุน
นำคำแม่ฝังใจไว้ศรัทธามั่น
อนุตตรธรรมมารดาสืบบัญญัติ

โอวาทไว้ให้ปรกแดน “กลางวิจิตร”
คนดีร่วมขึ้นฝังพุทธรกันทุกคน
หยับเจียนกำชับแล้วอีกกำชับ
หวังพวกเจ้าตั้งใจสุดตั้งใจสุด
สรวงสวรรค์ทุกวันนี้วิเวกแสน
สี่ร้อยล้านพุทธบุตรลงเกิดกาย
เปิดวิสูตรเห็นตัวจริงนายก่อนเก่า

บรรพบุรุษเจ็ดลูกหลานแก้พันทุกข์ภัย
เหล่าพุทราจิตเลี้ยงบนสุธาวาส
ต่างเผ้ากราบอนุตตรธรรมาองค์มารดา
ส่งให้ลูกตี๋มสักนิคโพธิธ
สุขสมโภชน์ชุมนุมร่วมรวมเกลียวกลม
ก้องประกาศเพียรอนุตตรธรรมล้ำค่าสูง
จบสมบูรณ์ถึงเพียงนี้เก็บแท่งทอง
โอวาทนี้มีชื่องาน พระโอวาท
หยุดสักพักแม่จกให้อีกบางคำ

ทั่วทุกทิศประกาศธรรมนำกุศล
พร้อมกุศลบุตรพุทธาหนึ่งดอกบัว
ปฏิบัตินะปฏิบัตินะพุทราลูก
พุทธบุตรช่วยหนวกบอดคนงมงาย
เพื่อดินแดนเทพฯ พรหมพร้อมยอมลงให้
บัดนี้ไซ้ ใครรู้ต้นกำเนิดเต็ม
พอรู้เท่าระดับเท่าๆออกผาง

จงอย่าได้พลาดโอกาสอันดีงาม

โอกาสนี้ยังครึ่งมืดครึ่งสว่าง

โอวาทนี้ผิดพลาดมากเมื่อคิดจด

คิดเสร็จแล้วโอวาทนี้รับเรียงพิมพ์

สร้างบุญทานรับโน้มนำโปรดผู้คน

แม่เขียนจบไม่เขียนคำพูดต่อไป

วกกลับมายากตัดใจยากตัดใจ

ที่ฝากคำ น้ำตาเลือดแม่ไหลหลัง

ทางสองแพร่งสุดแท้แต่ลูกเดินสู่

สิ้นคำแล้วอำลาจากลูกหญิงชาย

“ไถ่ทองจัน” ทั่วโลกกว้างธรรมกำจาย

โอวาทตามทุกอย่างก้าวปฏิบัติ

พันแทนอาสน์ ธิเบตใจให้โดยไว

ยิ่งพิมพ์เพิ่มขึ้นยิ่งทำให้ใจแม่สม

จุดโลกพันห่วงน้ำไฟบรรลัยกัลป์

นำพุทโรประทับอาสน์กลับฟ้าใส

ลูกทั้งหลายใช้มิใช่จะทำจริง

แม่ฝากคำอย่าทำเป็นลมข้างหู

เกียดคร้านอยู่ตกรถหกหมื่นวา

สะอื้นให้แม่ลากลับวิมานแมน